

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Karly Musilové a soudců Mgr. Ivany Pikalové a Mgr. Jaromíra Synka v právní věci žalobce **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**, se sídlem Olomouc, Lazecká 22, proti žalovaným **1) Michalu D.**, r. č. xxx, **2) Gabriele D.**, r. č. xxx, oba žalovaní bytem xxx, oba zastoupeni Mgr. Jaroslavem Mackem, advokátem se sídlem Jeseník, nám. Svobody 829/17, o neúčinnost právního úkonu, rozhodl o odvolání žalovaný 1) a 2) proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 28. 7. 2014, č. j. 5C 140/2013-145,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje** v tomto správném znění výroku I.:

„Určuje se, že darovací smlouva uzavřená dne 12. 12. 2011, kterou dlužník Jeroným D. a Pavlína D. darovali žalovaným 1) a 2) pozemky p. č. xxx, p. č. xxx a rodinný dům č. p. xxx jenž je součástí pozemku p. č. xxx, vše v k. ú. xxx, obec xxx, vše zapsáno na listu vlastnictví xxx u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Jeseník, je vůči žalobci právně neúčinná.“

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud určil, že darovací smlouva uzavřená dne 12. 12. 2011, kterou dlužník Jeroným D. daroval žalovaným 1) a 2) pozemky p. č. xxx a xxx a rodinný dům č. p. xxx, jenž je součástí pozemku p. č. xxx, vše v k. ú. xxx, je vůči žalobci neúčinná (výrok I.). Žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno (výrok II.). Žalovaným 1) a 2) byla uložena povinnost, aby společně a nerozdílně zaplatili České republice – Okresnímu soudu v Jeseníku soudní poplatek ve výši 5.000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Proti tomuto rozsudku podali odvolání žalovaní 1) a 2). Namítali, že soud prvního stupně nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, pokud dospěl ke skutkovým zjištěním, že úmysl jednoho z dárců zkrátit žalobce jako věřitele mohli při náležité pečlivosti žalovaní poznat, přestože v době podpisu darovací smlouvy nebyly ze strany žalobce vydány příslušné platební výměry. První dodatečné platební výměry, jimiž byla dlužníku doměřena daň, byly žalobcem vydány více jak rok po uzavření darovací smlouvy, která byla titulem pro nabytí vlastnického práva žalovaných k dané nemovitosti. Teprve v tomto okamžiku nastala objektivně seznatelná skutečnost, na jejímž základě mohli žalovaní získat povědomí o tvrzeném úmyslu dlužníka právním úkonem darování nemovitostí žalovaným zkrátit žalobce. Do té doby mohl být tvrzený úmysl dlužníka pouze navenek nevyjevenou myšlenkou, tudíž pro žalované skutečností, která není zjištělná. Okresní soud proto nesprávně vyhodnotil, že dlužník uzavřel s žalovaným darovací smlouvu, již za existence nesplnění daňových povinností, v době, kdy si dlužník byl vědom svého dluhu ve formě neodvedených daní. Skutečnost, že si dlužník mohl být vědom svých daňových povinností v rozhodné době, nemá vliv na hodnocení skutečnosti, zda o úmyslu dlužníka věděli žalovaní či jej mohli při náležité pečlivosti poznat. Platební výměr v té době nebyl vydán a vůči dlužníku nebyly ze strany žalobce činěny žádné kroky, ze kterých by třetí osoby mohly usuzovat na neplnění daňové povinnosti ze strany dlužníka. Nelze tedy provedené důkazy vyhodnotit tak, jak učinil soud prvního stupně, že žalovaní mohli při náležité pečlivosti rozpoznat úmysl dlužníka zkrátit věřitele, jelikož poznat jej v době podpisu darovací smlouvy by bylo bez jakékoliv objektivně seznatelné skutečnosti obtížné i tehdy, pokud by žalovaní žili společně s rodiči, natož, kdy oba žalovaní dlouhodobě žijí mimo ČR. Zcela nadbytečně se soud zabýval otázkou zda žalovaní v domě žijí či nikoliv. Je zcela běžné, že rodiče svým dětem darují nemovitý majetek již za svého života a děti umožní svým rodičům zde dožít. Žalovaní neměli důvod zjišťovat pohnutky svých rodičů, které je vedly k darování nemovitosti, jelikož tyto důvody jim

byly známé (žalovaná v té době uzavírala sňatek a podíl na darované nemovitosti byl svatebním darem, přičemž ve snaze být spravedlivý k oběma dětem se rodiče rozhodli každému z žalovaných darovat stejný podíl na dané nemovitosti). Okresní soud dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, že žalovaní při náležité pečlivosti mohli poznat úmysl dlužníka zkrátit žalobce, jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení. Žalovaní se domáhali, aby krajský soud změnil rozsudek okresního soudu tak, že žalobu zamítne.

K odvolání žalovaných se písemně vyjádřil žalobce. Zdůraznil, že u daňových pohledávek nevznikla pohledávka vystavením daňového výměru, ale vznikem daňové povinnosti. Daňová povinnost dle daňového řádu vzniká buď okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně nebo okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající daňovou povinnost. Vydání dodatečných platebních výměrů má pouze deklaratorní charakter. Je možné odporovat právním úkonům dlužníka, které zkracují věřitele, přičemž postačuje, aby dlužník sledoval svým jednáním zkrácení jakékoliv pohledávky svého věřitele. Není vůbec nerozhodné, zda šlo o pohledávku splatnou či nesplatnou, popřípadě budoucí, nebo zda pohledávka v době uskutečnění právního úkonu byla vymahatelná. Pro uplatnění odporu je významné jen to, že věřitel skutečně má vůči dlužníku pohledávku a že dlužník učinil právní úkon v úmyslu zkrátit uspokojení, tj. svým právním úkonem úmyslně nastolil stav, který věřiteli znemožňuje nebo ztěžuje uspokojení jeho pohledávky z dlužníkovy majetku. V případě, že právní úkon byl učiněn mezi dlužníkem a osobou jemu blízkou, vychází zákon z předpokladu, že žalovaný o úmyslu dlužníka věděl, ledaže prokáže, že v době právního úkonu dlužníkův úmysl zkrátit věřitele i při náležité pečlivosti nemohl poznat. Právě vynaložení náležité pečlivosti nebylo v řízení žalovanými prokázáno. Žalovaná strana žádným způsobem neprokázala, že se přesvědčila při právních úkonech, které dlužník činil v její prospěch, zda nezkracuje práva věřitele dlužníka, nic takového žalovaná strana nejen neprokázala, ale ani netvrdila, neboť sama za řízení uváděla, že nevěděla o dlužníkově podnikání žádné detaily. Nemůže obstát názor žalovaných, že neměli tušení o existenci nějakých dluhů, a proto nečinili kroky, aby se přesvědčili o případných závazcích dlužníka v době uskutečnění právního úkonu, neboť v té době nebyly vydány dodatečné platební výměry. Dlužník převedl na žalované nemovitosti a jejich součásti darovací smlouvou ze dne 12. 12. 2011, v době, kdy vědomě zkresloval své daňové povinnosti. Tímto právním úkonem došlo razantně ke zmenšení majetku dlužníka a byl nastolen takový stav, který žalobci znemožňuje uspokojení jeho pohledávky z dlužníkovy majetku. Žalobce se domáhal, aby krajský soud věcně správný rozsudek okresního soudu potvrdil.

Odvolání žalovaných je přípustné, bylo podáno osobami k tomuto úkonu oprávněnými a včas, proto krajský soud přezkoumal napadený rozsudek okresního soudu v celém rozsahu, v tomto rozsahu přezkoumal i řízení vydání tohoto rozsudku předcházející podle ust. § 206 a § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř. v režimu neúplné apelace s důrazem na uplatněné odvolací důvody (ust. § 205 odst. 2 písm. e/ a g/ o. s. ř.) včetně toho, jak byly obsahově vyličený a po provedení odvolacího řízení dospěl k závěru, že odvolání žalovaných důvodné není.

Ze skutkového stavu, jak jej okresní soud správně zjistil a žalovaní podaným odvoláním následující skutkové závěry soudu prvního stupně nezpochybnili, vyplývá, že Jeroným D. jako osoba samostatně výdělečně činná zkrátit daň z příjmů fyzický osob za zdaňovací období roku 2009 o částku 1.363.981 Kč, za zdaňovací období roku 2010 o částku 487.455 Kč, za zdaňovací

období roku 2011 o částku 325.125 Kč a dále neoprávněně uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty za 3. a 4. čtvrtletí roku 2009 v částce 1.446.660 Kč, za zdaňovací období roku 2010 v částce 666.778 Kč a za zdaňovací období roku 2011 v částce 450.886 Kč (viz rozsudek Okresního soudu v Jeseníku ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2T 152/2013-550, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 4. 2015, č. j. 68To 348/2014-562). Dne 10. 11. 2011 Jeroným D. a Pavlína D. na straně dárců a jejich dětí, žalovaní 1) a 2) na straně obdarovaných uzavřeli dne 12.12.2011 darovací smlouvu a dohodu o zřízení věcného břemene, podle které manželé Jeroným D. a Pavlína D. ze společného jmění manželů darovali žalovaným 1) a 2) do jejich rovnodílného podílového spoluvlastnictví nemovitosti v kat. území xxx, obec xxx, a to p. č. xxx zast. plocha a nádvoří, součástí které je dům č. p. xxx a p. č. xxx trvalý travní porost; obdarovaní dárčům zřídili právo doživotního bezplatného užívání celých darovaných nemovitostí včetně jejich součástí – domu č. p. xxx. Vklad práva do katastru nemovitostí byl s právními účinky 15. 12. 2011. Kromě této smlouvy uzavřeli dne 27.12.2011 žalovaný 1) na straně pronajímatele a Pavlína a Jeroným D. na straně nájemců nájemní smlouvu, obsahem které je závazek žalovaného 1) přenechat nájemcům (rodičům) k užívání kompletní zařízení domu (specifikace věcí byla uvedena v soupisu pronajímaných věcí – v příloze smlouvy) ul. xxx na dobu neurčitou. Žalobce prokázal, že má vůči dlužníkovi Jeronýmu D. vymahatelné pohledávky na základě dodatečných platebních výměrů na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009, 2010, 2011 a daň z přidané hodnoty za 3. a 4. čtvrtletí 2009, za duben, květen, srpen, září, listopad roku 2010 a v roce 2011 za květen, červenec, srpen, září, listopad a prosinec (podrobnostech těchto dodatečných platebních výměrů – jejich přesného označení, odkazuje odvolací soud na zjištění soudu prvního stupně, obsažená v odůvodnění napadeného rozsudku); celkem vymahatelná pohledávka žalobce vůči dlužníkovi Jeronýmu D. činí 4.318.613 Kč a nařízená exekuce prodejem movitých věcí byla neúspěšná, neboť dlužník na místě samém předložil výše uvedenou nájemní smlouvu na movité věci ze dne 27. 12. 2011.

Podle ust. § 3028 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku platí, že tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti.

Podle odstavce 2) téhož ustanovení zákona, není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Podle odstavce 3), není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

Okresní soud věc v současné době po právní stránce správně posoudil podle ust. § 42a obč. zák. č. 40/1964 Sb. (účinného do 31. 12. 2013) vzhledem k tomu, že darovací smlouva, jakožto právní úkon odporovatelný, byla uzavřena 12. 12. 2011 s právními účinky vkladu práva do katastru nemovitostí 15. 12. 2011, tedy za účinnosti zák. č. 40/1964 obč. zák.

Podmínky, za nichž věřitel může odporovat právním úkonům dlužníka, uvádí ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. Z toho, jak vymezuje podmínky odporovatelnosti právním úkonům dlužníka, nevyplyvá, že by předpokladem odporovatelnosti muselo být zkrácení uspokojení již vymahatelné pohledávky věřitele nebo splatné pohledávky věřitele. Protože je možné odporovat právním úkonům dlužníka, které zkracují věřitele (učiněným v úmyslu zkrátit věřitele), postačuje, aby dlužník sledoval svým jednáním zkrácení jakékoliv pohledávky svého věřitele; není vůbec rozhodné, zda šlo o pohledávku splatnou či nesplatnou, popřípadě budoucí, nebo zda pohledávka byla vymahatelnou. Pro uplatnění odporu je z tohoto hlediska významné jen to, že věřitel skutečně má vůči dlužníku pohledávku (tedy že je jeho věřitelem) a že dlužník učinil právní úkon v úmyslu zkrátit její uspokojení, tj. že svým právním úkonem úmyslně nastolil takový stav, který věřiteli znemožňuje nebo ztěžuje uspokojení jeho pohledávky z dlužníkovy majetku. Požadavek, aby žalující věřitel měl vymahatelnou pohledávku, je otázkou věcné legitimace; k tomu, aby žalující věřitel byl věcně legitimován, postačuje, aby jeho pohledávka za dlužníkem byla vymahatelnou alespoň v době rozhodnutí soudu o jím podané odpůrcí žalobě (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 1999 sp. zn. 31Cdo 1704/98, který byl uveřejněn pod č. 27 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2000).

V řízení o odpůrcí žalobě je žalující věřitel povinen tvrdit a prokázat (má-li být jeho žaloba úspěšná), že dlužníkům odporovaný právní úkon (právní úkon napadený odpůrcí žalobou) zkracuje uspokojení jeho vymahatelné pohledávky a současně, že druhé straně odporovaného právního úkonu musel být úmysl dlužníka odporovaným právním úkonem zkrátit věřitele znám, tedy že druhá strana o tomto úmyslu dlužníka při právním úkonu (v době, kdy byl učiněn) věděla nebo musela vědět. Jde-li však o právní úkon mezi dlužníkem a osobou jemu blízkou nebo o právní úkon učiněný dlužníkem ve prospěch osoby jemu blízké, nemusí žalující věřitel tvrdit ani prokazovat, že žalovanému musel být úmysl dlužníka odporovaným právním úkonem zkrátit věřitele znám; zákon v tomto případě předpokládá, že žalovaný o úmyslu dlužníka zkrátit žalujícím věřitelem v řízení prokázaným odporovaným právním úkonem věřitele věděl, ledaže žalovaný prokáže, že v době právního úkonu dlužníkům úmysl zkrátit věřitele i při náležité péči nemohl poznat. V případě právního úkonu mezi dlužníkem a osobou jemu blízkou nebo právního úkonu učiněného dlužníkem ve prospěch osoby jemu blízké je odpůrcí žaloba důvodná, bude-li v řízení prokázáno, že žalovaná dlužníkovi blízká osoba o jeho úmyslu zkrátit odporovaným právním úkonem věřitele věděla nebo musela vědět. Nebude-li v řízení prokázáno, že žalovaná dlužníkovi blízká osoba o jeho úmyslu zkrátit odporovaným právním úkonem věřitele věděla nebo musela vědět, nebo zjistí-li se, že o tomto úmyslu dlužníka nevěděla ani nemusela vědět, nepostačuje to samo o sobě k úspěšné obraně proti odpůrcí žalobě. Žalovaná dlužníkovi blízká osoba se za této situace odpůrcí žalobě ubrání, jen jestliže prokáže, že úmysl dlužníka zkrátit odporovaným právním úkonem věřitele nemohla i při náležité pečlivosti poznat. Úspěšná obrana žalované dlužníkovi blízké osoby podle ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. tedy spočívá nejen v jejím tvrzení, že o úmyslu dlužníka zkrátit odporovaným právním úkonem věřitele nevěděla a ani nemohla vědět, ale také v tvrzení a prokázání toho, že o tomto úmyslu nevěděla a ani nemohla vědět, přestože vyvinula „pečlivost“ k poznání tohoto úmyslu dlužníka a šlo o „náležitou pečlivost“. Vynaložení náležité pečlivosti předpokládá, že osoba dlužníkovi blízká vykonala s ohledem na okolnosti případu a s přihlédnutím k obsahu právního úkonu dlužníka takovou činnost (aktivitu), aby úmysl dlužníka zkrátit věřitele, který tu v době odporovaného právního úkonu objektivně vzato musel být, z jejích výsledků poznala (tj. aby se o

tomto úmyslu dozvěděla). Jestliže se jí to při vynaložení náležité pečlivosti nepodařilo, pak se může ve smyslu ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák. ubránit odpůřci žalobě. Zákon po dlužníkovi blízké osobě požaduje, aby se při právních úkonech s dlužníkem nebo při právních úkonech, které dlužník učinil v její prospěch, tímto způsobem přesvědčila, že právní úkon nezkracuje věřitele dlužníka, a vede ji k tomu, aby nečinila právní úkony (nepřijímala podle nich plnění) na újmu práv věřitelů dlužníka; v případě, že se tak nezachová, musí být srozuměna s tím, že věřitel může požadovat uspokojení své pohledávky také z majetku, který na základě takového právního úkonu od dlužníka nabyla (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2001 sp. zn. 21Cdo 1912/2000, který byl uveřejněn pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2002).

V projednávané věci jsou žalovaní 1), 2) děti dlužníka Jeronýma D., který společně se svojí manželkou Pavlínou D. ze společného jmění manželů žalovaným 1) a 2) daroval do jejich rovnodílného podílového spoluvlastnictví ve výroku uvedené nemovitosti a jejich součást (dům) a zároveň s tímto úkonem obdarovaní zřídili dárčům (rodičům) právo věcného břemene – doživotního bezplatného užívání celých nemovitostí. Darování představuje právní úkon, k němuž došlo mezi dlužníkem a osobami jemu blízkými (dětmi). Úmysl dlužníka zkrátit jeho věřitele zákon v tomto případě předpokládá a bylo povinností obdarovaných (žalovaných), aby prokázali, že úmysl dlužníka zkrátit věřitele v době právního úkonu nemohli i při náležité pečlivosti poznat. V době, kdy darovací smlouva byla uzavřena, si dlužník Jeroným D. musel být jednoznačně vědom toho, že má daňové nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob za rok 2009, 2010 a na dani z přidané hodnoty za uvedená období 2009, 2010 a 2011, neboť tyto daně vědomě krátil, o čemž svědčí, že byl pravomocně odsouzen za zločin zkrácení daně, poplatku a jeho podobné povinné platby podle ust. § 240 odst. 1, 2 písm. c) trest. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Dlužník Jeroným D. si musel být vědom toho, že uzavřená darovací smlouva má za následek zmenšení jeho majetku a zkrácení možnosti věřitele uspokojit se z jeho majetku. Žalovaní by se mohli ubránit odpůřci žalobě jen za předpokladu, kdyby prokázali, že o úmyslu Jeronýma D., dlužníka, zkrátit odporovanou darovací smlouvou žalobce (věřitele) v době uzavření smlouvy nevěděli a ani nemohli vědět, přestože vyvinuli pečlivost k poznání tohoto úmyslu dlužníka a šlo o náležitou pečlivost. Vynaložení náležité pečlivosti předpokládá, že osoba dlužníkovi blízká vykonala s ohledem na okolnosti případu s přihlédnutím k obsahu právního úkonu takovou činnost (aktivitu), aby úmyslu dlužníka zkrátit věřitele z jejich výsledku poznala.

Okresní soud na základě zjištění, která vyšla najevo z toho, co žalovaní sami uvedli a vzhledem k obsahu darovací smlouvy a smlouvy o zřízení věcného břemene a dále smlouvy o nájmu zařízení domu správně uzavřel, že žalovaní darovací smlouvu uzavřeli aniž vyvinuli jakoukoliv pečlivost tím méně náležitou, aby úmysl dlužníka touto smlouvou zkrátit věřitele, rozpoznali. Skutečnosti, které nasvědčovaly úmyslu dlužníka, že darování činí ke zmenšení majetku a tím ke zkrácení uspokojení věřitele okresní soud správně vystihl v konkrétních okolnostech této věci, kdy prokázáno bylo, že žalovaný 1) otci (dlužníkovi) půjčil v roce 2011 částku 200.000 Kč, jak sám uvedl k překlenutí potíží. Nemovitosti a dům, jako součást převáděných nemovitostí byl na žalované 1) a 2) převeden darováním právě v roce 2011, ani jeden z žalovaných nemovitosti a dům neužívá (žalovaný 1), podle své výpovědi se v domácnosti rodičů dlouhodobě nezdržuje a žalovaná 2/ žije v zahraničí), nadále tyto nemovitosti a dům plnohodnotně užívá dlužník a jeho manželka z titulu věcného břemene, které jako právo doživotního bezplatného užívání bylo v jejich prospěch zřízeno současně s uzavřením darovací smlouvy a veškeré zařízení tohoto domu dlužník a jeho manželka rovněž plnohodnotně užívají,

nikoliv z titulu vlastnického práva, ale jako nájemci podle nájemní smlouvy, uzavřené v časové i věcné souvislosti s darovací smlouvou a smlouvou o zřízení věcného břemene. Přinejmenším žalovaný 1) se znalostí, že otec Jeroným D. potřeboval v roce 2011 peněžní prostředky k překlenutí „potíží“, měl se při uzavření darovací smlouvy aktivně se zajímat o případné závazky otce, zvláště vzhledem k obsahu darovací smlouvy, smlouvy o zřízení věcného břemene a smlouvy o nájmu zařízení domu. Smlouvy byly uzavřeny tak, že ve svém důsledku, jak okresní soud správně uvedl, je nastolen stav užívání odpovídající přesně stavu, který tu byl před provedenými dispozicemi s majetkem dlužníka. Pokud se týká žalované 2), tato neuvedla žádné relevantní skutečnosti, z nichž by vyplývala jakákoliv aktivita z její strany, aby se přesvědčila o případných závazcích otce v době darování, což nepochybně učinit měla právě vzhledem k obsahu a řetězení právních úkonů směřujících k tomu, aby dlužník společně s manželkou mohli dále darovaný majetek k újmě věřitele plnohodnotně užívat.

Krajský soud věcně správný rozsudek okresního soudu podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil ve správném znění výroku I. „aby přesně uved, že darovací smlouvu jako odporovatelný právní úkon vedle dlužníka Jeronýma D. uzavřela i jeho manželka Pavlína D., jako vlastník ze společného jmění manželů.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je negativní, neboť žalobci náklady v odvolacím řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Jeseníku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o. s. ř.).

Olomouc 2. července 2015

Za správnost vyhotovení:
Blanka Tomanová

JUDr. Karla Musilová v. r.
předsedkyně senátu